

Sygn. akt III KZ 9/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **Ł. K.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 marca 2014 r.,

z urzędu kwestii właściwości funkcjonalnej Sądu Najwyższego do rozpoznania
zażalenia oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego
Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt II AKp [...],

o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie tego Sądu z dnia 17 stycznia
2014 r., na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**stwierdzić swoją niewłaściwość i zażalenie oskarżonego
przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...],
orzekającemu w innym składzie niż w zaskarżonych
rozstrzygnięciach.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] na podstawie art. 263 § 4 k.p.k. na wniosek Sądu Rejonowego w B. przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego na okres do 28 maja 2014 r.

Zarządzeniem z dnia 5 lutego 2014 r. Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówiła przyjęcia zażalenia oskarżonego na to postanowienie jako złożonego po terminie, pouczając go, że przysługuje na to zarządzenie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Oskarżony wniósł takie zażalenie, skierowane do Sądu Najwyższego, które Przewodnicząca przedstawiła temu Sądowi w dniu 25 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 35 § 1 k.p.k., każdy sąd, w tym Sąd Najwyższy z urzędu bada swą właściwość. Stwierdzić należało, że Sąd ten nie jest właściwy funkcjonalnie do rozpoznania zażalenia oskarżonego. Przepis art. 263 § 5 k.p.k. przewiduje tzw. instancję poziomą do rozpatrywania zażaleń na postanowienia sądu apelacyjnego o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wydawanych na podstawie art. 263 § 4 k.p.k. Zażalenia takie rozpoznaje ten sam sąd apelacyjny w innym składzie. Dlatego ten ostatni sąd jest również właściwy do rozpoznawania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia takiego zażalenia (*argumentum a maiore ad minus*, zob. też postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 marca 2001 r., I KZP 3/01, Lex 46971, z dnia 26 lutego 2007 r., IV KZ 18/07 - nie publ.) Do zaistniałej w tej sprawie sytuacji procesowej nie ma odpowiedniego zastosowania wykładnia zaprezentowana w uchwale z dnia 27 lutego 2013 r., I KZP 26/12 (OSNKW 2013, z. 4, poz. 27), bo dokonana została na tle zupełnie innych uwarunkowań (innego stanu).

Dlatego postanowiono jak na wstępie.